

Ad. stiller sak mot "landssvikerske" ÖYVOR HANSSON, tiltalt etter straffelovens § 86 for fedrelandsforreri.

.....

115567

Hennes siste forsvarsinnlegg.

Jeg skal ikke holde noen timelang forsvarstale; Det vilde være ganske nyttelöst og virke latterlig etter den grenseløse forsjofting som jeg ble gjort til gjenstand for - ikke minst etter at jeg ble satt i forsvaring innenfor murene, så jeg ingen sjangse hadde til å kunne forsvare meg mere. På grunnlag av løse rykter og ondsinnet sladder ble jeg på forhånd dømt for de simpleste handlinger noe menneske kan begå. Selv bak fengselsmurene fulgte ryktesmedene meg, og en dag ble jeg av en av mine fangevoktere slynget disse rykter rett i ansiktet. Dette var på Bredtveit, og det gjentok seg også på Åkebergveien, hvor de alltid lå og ulmet gjennom hånlige hentydninger og giftige nålestikk. Kjærlighetsbudet: "gjør mot andre hva du vil at andre skal gjøre mot deg" og "duskal ikke si falsk vitnespyrd imot din neste", ble forkastet som utjenlig i denne tiden. Forholdet er forøvrigt det samme idag. -

Det er derfor med tilfretshet jeg har kunnet konstatere, at aktor - og da selvfølgelig av mangel på bevis - har måttet ta det eneste iktige standpunkt å ignorere alle disse ondsinnete forsøk som har vært gjort på å få angiverstemplet preget på min person. Disse rykter har jo - hvilket er symptomatisk for tiden vi lever i - tildels vært fabrikkert av enkelte innen min egen nærmeste krets. (Konfr. også den meg helt ukjente general Riiser Larsens uvederheftige ryktemakeri i London radio under okkupasjonen).

Jeg er dertil i likhet med så mange av mine kjæreste venner og meningsfeller - mennesker som jeg alltid har måttet høyagte og beundre på grunn av deres uselviske oppofrelse og trofasthet i alle livets forhold, selv de vanskeligste - ja selv når de har måttet gå i døden for sin tro - anklaget for den nedrigste av alle forbrytelser, forreri overfor Norge og overfor landsmenn - fedrelandsforreri! Bare t a n k e n er for meg absurd, men jeg kommer jo ikke forbi den av den grunn - anklagen - la oss kalle den ved sitt rette navn! En makaber lek med de helligste følelser som bor i ett menneskehjerte. Er jeg en landssviker, da er det etter min mening bare en straff for denne forbrytelse - og da især for meg! Jeg vil minne om at jeg er mor til 5 sønner - Norge er også mine sønners fedreland. Klarere kan jeg ikke få uttrykket hvor lavt et slikt forreri av meg -- og da først og fremst som mor - vilde være.

Nå er jo imidlertid sannheten den - og den er ikke til å komme forbi - at jeg som Nasjonal Samlings mangeårige medlem var med på av all min evne og med alle de krefter jeg hadde dengang, å hjelpe mine landsmenn, for at verdenskrigens skadevirkninger som også Norge fikk føle i ganske stor grad skulde bli de minst mulige. Og først og fremst gikk da dette arbeide ut på å være behjelpelig med å hindre at Norge ble tysk protektorat.

Intet vilde vært værre for mine landsmenn enn om dette var skjedd! Og om d e t t e p u n k t var der i okkupasjonstidens første år ingen tvil tilstede - om d e t t e var dengang hele det norske folk rørende enige.

Jeg er av den mening at medlemskapet i Nasjonal Samling, som aldri før var straffbart, heller ikke kunne være det under verdenskrigens år. For bare å nevne et par ting i denne forbindelse vil jeg tillate meg å henwise til Høyesterettsdom av 25. 10. 40, og til at Stortingets Presidentskap og partigruppene var villige til å innrømme NS tre plasser i det planlagte Riksråd.

For meg personlig var Nasjonal Samlings bevegelse med vårt ideelle program inkarnasjonen av allt hva der var godt og vakkert for ett menneskesamfund, - av allt hva der tjente til vårt fedrelands trivsel og lykke. (Jeg gjorde Björnsons ord til mine: "Politikk skal være ett uttrykk for den høyeste menneskekjærlighet!") Det falt meg aldri med den minste tanke inn, at NS bevegelse, som av Norges ansvarlige myndigheter var blitt legalisert som fullverdig og lovlig - noen sinde kunde bli å anse som landsskadelig, enn si da som straffbar. For meg vilde dette være en absurd tanke. En ganske annen sak var det at jeg som NS forkjemper ble gjort til gjenstand for den mest hatefulde fölgelse fra politiske motstanderes side helt fra begynnelsen av, og da først og fremst fra kommunistenes, som NS fra første stund av kompromisløst bekjempet. Jeg er således strebt etter livet både f ö r , u n d e r og e t t e r krigen. Det må vel betegnes som fornuftsstridig å mene at f.eks. j e g - i min situasjon (konfr. hva jeg sier ovenfor) den 9de april 1940 pludselig skulde forstå, at allt hva jeg hadde kjempet for, nå var blitt straffbart! H v i s jeg hadde forstått dette, da vilde jo intet ytterligere bevis være nødvendig for å konstatere, at jeg i tiden f ö r den tyske invasjon hadde forrådt mitt land!! Er det noen som tør fremkaste en slik anklage?

Det var jo alltid slik i Norge - og er det vel fremdeles idag, - at p a r t i e n e lå i stor strid innbyrdes, til skade for folket. Hvis dette kan kalles landsgagnlig politikk, da må det være m i n forstand, som på dette punkt er unormal. Og dette må da sees som bakgrund for at j e g - for å tjene mitt lands interesser - gikk inn for en ny politisk linje, for det norske folks samling på kristen grunn.

En stor feiloppfatning er det også å kalle meg for nazist, - jeg er ikke nazist, har ikke vært det noengang og blir det heller aldri. Jeg har aldri gått inn for diktatur, men for fagstyret på folkestyrets grunn. Selv Vidkun Quisling, som var Nasjonal Samlings skaper og organisator, kunde avsettes av NS landsråd med 2/3 flertall.

Etter Arbeiderpartiets store kursendring etter okkupasjonen ble det satt opp ett samarbeidsprogram for samtlige politiske partier i Norge. Dette program er i hovedsaken det samme som Nasjonal Samlings. Jeg vil da spørre: Kan jeg d ö m m e s for å ha arbeidet etter dette program? Og med hensyn til spørsmålet nazist, ikke nazist: Kan jeg etter norsk Rett pådømmes en politisk oppfatning, som jeg aldri har hatt og aldri vil komme til å få?

.....